

[Kjær Rasmussen.]

børnetilskud ydes uafhængigt af, hvor stor forældreindkomsten er. Derfor vil forslaget kun komme til at betyde en vis udligning. Har man ingen børn, kommer man til at betale, har man børn, ja, så modtager man børnetilskud. Det, der bliver tale om, er altså en udligning over et livsforløb, og det synes vi jo nok man burde bemærke sig. Der ligger i forslagets bemærkninger ligesom en forventning om, at forslaget vil komme til at virke indkomstudjævnende. Men efter at jeg nu har fortalt forslagsstillerne, at alle opnår børnetilskud uanset indtægt, vil de sikkert medgive, at det bliver så som så med den indkomstudjævnende effekt. Socialdemokratiet nævner ikke noget om, hvad forslaget vil komme til at koste staten, men det er vel et spørgsmål, om den forholdsvist begrænsede sum ikke kunne få større effekt anvendt på en anden måde end den foreslåede.

Vi er ikke sikre på, at pengene ikke ville få større nyttevirkning, hvis man forhøjede ydelserne f. eks. til enligt stillede med børn, til syge med børn, til socialt dårligt stillede med børn. Koncentreret på et sådant nogenlunde let afgrænset område ville beløbet få større nyttevirkning. Eller man kunne tænke sig midlerne anvendt til flere og bedre institutioner. Jeg tænker naturligvis på vuggestuer, børnehaver og fritidshjem. Sådanne institutioner er med til at give børnene bedre opvækstvilkår. Anvendt inden for uddannelsessektoren ville beløbet også være direkte til gavn for børnene. At den sidste mulighed også ville virke befordrende på kvindefrigørelsen, synes vi da kun er en god ting. Vi må som sagt erklære os uenige med forslagsstillerne, hvis de mener, at deres forslag har en indkomstudjævnende virkning af større omfang. Det kan der af gode grunde ikke være tale om, idet børnetilskuddene ydes uanset forældreindkomst.

Jeg har gjort rede for vort principielle syn, der går ud på, at det offentlige fuldt ud bør dække omkostningerne ved at have børn. Men da det jo ikke just er det, socialdemokratiet foreslår, har vi måttet drage nogle prioriteringssynspunkter ind i debatten her, og det kunne jo være, at udvalget ville tage disse prioriteringssynspunkter med i overvejelserne.

Hanne Reintoft: Vi kan for så vidt, det vil sige med visse indvendinger, støtte forslaget om forhøjede børnetilskud. Vi har hele tiden konsekvent fastholdt, at kasseoverskuddet er alt for urimeligt stort, og det er indkrævet ikke mindst af de normalt lønnede og lavtlønnede lønmodtageres penge. Samtidig lader man erhvervslivet få særdeles langt tøjr, det kan man jo nu se af den måde, de tillader sig at beholde kildeskatten.

De fastsatte børnetilskud er allerede udhulet af prisstigninger og inflation og bør vel nok reguleres. På den anden side kan det ikke nytte noget, at man fra socialdemokratiets eller regeringens side gør sig nogen som helst illusioner om, at en 17-18 kr. om måneden pr. barn vil medføre den levestandardforbedring, som befolkningen kræver og har behov for.

Samtidig vil vi også advare mod den tendens, der er til i mange sociale love over skattevejen at lave en indkomstpolitik, der faktisk tager fra middelstanden og de lavtlønnede og overfører det til de bedrestillede; sådan er det jo bl.a. af professor Jørgen Dich ganske tydelig klarlagt at socialpolitikken er brugt i de senere år. Man tager fra de lavtlønnede og overfører over skatterne pengene til de bedrestillede.

Alle de sociale foranstaltninger, vi har gennemført i de senere år: den fulde folkepension, moderskabsydelsen, børnetilskuddet osv., gives jo til alle uanset indtægt. Men det er og bliver nødvendigt at sørge for virkelige tilskud til de store lavtlønsgrupper, der virkelig har vanskeligheder ved at klare sig; jeg kan igen henvise til socialforskningsinstitutets undersøgelser, der ganske klart viser, at en lavtlønnet arbejdsmand med 3 børn har ringere vilkår end en folkepensionist, der efterhånden også befinder sig på eksistensminimum.

Det burde være her, man satte ind. Jeg erkender, at denne form for, skal vi sige middelstandssocialpolitik, som vel nok egentlig er opfundet af socialdemokratiet, vel nok imødekommer en stor gruppe vælgeres ønsker, deriblandt de i forvejen velstillede vælgeres; men jeg tror ikke, at det løser problemet for dem, der virkelig har hjælp behov. Jeg kender til hudløshed det argument, at det er mere rationelt at give hjælp til alle; rationalismen kan vi nok ordne på